

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Ὑψωσιν, 18ην Σεπτεμβρίου / 1ην Ὀκτωβρίου 2017, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἀκολουθῶν τὴν Ἱεροσολυμιτικὴν τάξιν, προεξῆρξε τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὴν κειμένην εἰς τὴν Δυτικὴν Ἱερουσαλὴμ πλησίον τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κοινοβουλίου.

Εἰς τὸν χώρον τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς διατηρεῖται ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἐφυτεύθη ὑπὸ τοῦ Λῶτ τὸ ξύλον, ἐξ οὗ κατεσκευάσθη ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Εἰς τὴν Μονὴν ταύτην διετῆρει τὸ Πατριαρχεῖον ἀπὸ τοῦ 1845 ἕως τοῦ 1909 Ἄνωτάτην θεολογικὴν Σχολήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεφοίτησαν ἀξιολογώτατοι θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ πλείστοι τῶν Ἀγιοταφитῶν Πατέρων τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ 19ου καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ὁ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ καθηγητὴς τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ Κάλλιστος Μηλαρᾶς καὶ Τιμόθεος ὁ θέμελης Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Εἰς τὸν ἀρχαῖον Ναὸν τῆς Μονῆς ταύτης, μετὰ βυζαντινῶν ψηφιδωτῶν εἰς τὸ δάπεδον καὶ θαυμασίων τοιχογραφιῶν, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, τῶν ὁποίων προηγεῖτο ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερώνυμος, τοῦ Δραγουμανεύοντος Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Καλλίστου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ ἄλλων, ψάλλοντος τοῦ Λαμπαδαρίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Γεωργίου Ἀλβανοῦ, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου καὶ μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου καὶ μετέχοντος ἐν προσευχῇ ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν ἐναπομεινάντων ὀλίγων μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας τῆς Δυτικῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ τῆς Παλαιᾶς Πόλεως καὶ μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν.

Διαρκούσης τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε διὰ τῆς κάτωθι ὁμιλίας Αὐτοῦ ἐλληνιστὶ ὡς ἔπεται:

«Σήμερον ἐξέλαμψε φωτοειδὴς ὥσπερ ἥλιος, ὁ Σταυρὸς σου ὁ Τίμιος Χριστέ στηριζόμενος, ἐν Κρανίου τόπῳ, τῷ δεδοξαμένῳ. Καὶ ἀνυψούμενος Σωτὴρ ἐπὶ τὸ ὄρος σου τὸ πανάγιον δηλοῖ ἐμφαντικώτατα ὡς δι' αὐτοῦ παντοδύναμε, τὴν ἡμῶν φύσιν ὕψωσας, οὐρανοῖς ὡς φιλόανθρωπος», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί.

Χάριτι Θεοῦ καὶ τῇ δυνάμει τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐπιτελοῦμεν

σήμερον τήν ιεράν ταύτην εὐχαριστιακὴν Σύναξιν ἐπὶ τῇ ὑψώσει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῷ ιερῷ τόπῳ, ἔνθα κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Λῶτ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, ἐφύτευσεν τοὺς τρεῖς δαυλοὺς, οἱ ὅποιοι ἐβλάστησαν. Οἱ δὲ δαυλοὶ συνέκειντο ἐκ πεύκης, κέδρου καὶ κυπαρίσσου. Ἐκ τοῦ τρισυνθέτου τούτου δένδρου μία ἐκ τῶν ράβδων αὐτοῦ ἐχρησίμευσε πρὸς κατασκευὴν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ταύτῃ ἱστορικῇ Μονῇ τοῦ Σταυροῦ ἐπιτελουμένη ἐτήσιος ἐορτῆς, ἀποτελεῖ προέκτασιν τῆς μεγάλης ἐορτῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο πρό ἡμερῶν ἐν αὐτῷ τῷ σεβασμίῳ τόπῳ τῆς εὐρέσεως ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κρανίῳ τόπῳ, δηλονότι τῆς Σταυρώσεως ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, οὓσα ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀψευδὴς τῶν ἱερῶν τούτων τόπων δοξάζει τὸν ἅγιον Τριαδικόν Θεόν, διότι διὰ τοῦ Σταυροῦ οἱ οὐρανοὶ ἀνήγγειλαν τοῖς ἀνθρώπους τὴν δόξαν Αὐτοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ μελωδὸς «τῶν προφητῶν αἱ φωναί, τό ξύλον τό ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἐλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ». Ἡ δὲ κτίσις σήμερον ὑψουμένου τούτου, συνυποῖ τὴν φωνήν, τό ἐκ Θεοῦ αἰτουμένην πλούσιον ἔλεος. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅχι μόνον ὁ παλαιὸς Ἀδάμ ἠλευθερώθη τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου ἀλλὰ καὶ σύμπασα ἡ κτίσις, ἡ ὁποία καλεῖται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐνδόξου καταστάσεως τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, ὡς κηρύττει ὁ Θεὸς Παῦλος λέγων: «Ὅτι καὶ αὕτη ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ», (Ρωμ. 8,21).

Ἡ ὑπὸ τῆς ἀγίας Ἑλένης εὑρεσις καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Μακαρίου ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀποτελοῦν γεγονὸς τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, καὶ τοῦτο, διότι ἀφορᾷ εἰς τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, Χριστιανῶν καὶ μὴ Χριστιανῶν, πιστευόντων καὶ μὴ πιστευόντων.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό κορυφαῖον σύμβολον τῆς θυσίας τοῦ Δικαίου, δηλονότι τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τοῦτο καὶ ἐνσαρκώνει τὴν ἄκραν ταπείνωσιν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ὑποποιὸν δύναμιν τῆς μετανοίας ἀφ' ἑτέρου. Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὡν ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι», (Λουκ. 23, 34).

Μὲ ἄλλα λόγια, τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ ἐπιβεβαιώνει καὶ ἐπισφραγίζει τό μέγα καὶ ἄρρητον μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τουτέστιν τὴν δωρεάν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον. Ἐπὶ πλεον δέ, ἡ ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ φανερῶναι τὸν θρίαμβον τῆς θυσιαστικῆς ὄντως ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἴδου διὰ τί ὁ μετὰ τρίτον οὐρανὸν ἀρθείς ἐν Παραδείσῳ, καὶ ἄρρητα θεῖα ρήματα ἀκούσας Θεὸς Παῦλος ἐπιστέλλει τοῖς Γαλάταις λέγων: «Ἐμοὶ δέ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ», (Γαλ. 6,14). Καὶ ἀναλυτικώτερον, μόνον καύχημά μου, λέγει ὁ Παῦλος, εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος, διὰ τῆς πίστεως δέ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔχει νεκρωθῆ ὡς πρὸς τὸν κόσμον.

Πᾶσα μὲν οὖν πρᾶξις καὶ θαυματουργία Χριστοῦ μεγίστη καὶ θεία καὶ θαυμαστή, ἀλλὰ πάντων ἐστὶ θαυμαστότερον ὁ τίμιος αὐτοῦ σταυρὸς, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Καὶ τοῦτο διότι μὲ κανένα ἄλλο μέσον δὲν καταργήθηκε ὁ θάνατος, δὲν ἐλύθη ἡ ἀμαρτία τοῦ προπάτορος, δὲν ἐδωρήθη ἡ ἀνάστασις καὶ δὲν ἠνοίγησαν

αί πύλαι τοῦ Παραδείσου, εἰ μή διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὅσοι γάρ ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν», λέγει ὁ σοφός Παῦλος, «εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν», (Ρωμ. 6,3). «Ὅσοι δέ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθημεν, Χριστόν ἐνεδυσάμεθα» (Γαλ. 3, 27), «Χριστός δέ ἐστι θεοῦ δύναμις καί θεοῦ σοφία», (Α΄ Κορ. 1,24). Ἰδού λοιπόν ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ὁ Σταυρός, μᾶς περιέβαλε μέ τήν ἐνυπόστατον σοφίαν καί δύναμιν τοῦ θεοῦ.

Διά τοῦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐξόχως τιμῶμεν καί προσκυνοῦμεν τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ καί ταυτοχρόνως δοξάζομεν τήν ἁγίαν αὐτοῦ Ἀνάστασιν, εἰς τόν τόπον ὅπου ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ, ὡς λέγει καί ὁ Προφήτης Δαυΐδ «εἰσελευσόμεθα εἰς τά σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τόν τόπον, οἷ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ», (Ψαλμ. 131,7). Ὅτι δέ ὁ Δαυΐδ ἀναφέρεται εἰς τόν Σταυρόν, τό φανερώνει ὁ ἐπόμενος στίχος: «Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τήν ἀνάπαυσίν Σου», (Ψαλ 131, 8), ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἡμεῖς σήμερον «Ἔϋλον τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὁρῶντες», μεγαλωσύνην δῶμεν, θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκί δι' ἀγαθότητα». Μετά δέ τοῦ μελωδοῦ εἶπωμεν: «Ἡ φωνή τοῦ προφήτου Μωϋσέως ὁ θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα· ὄψεσθε τήν ζωήν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρός ὑψοῦται, καί κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται καί τά πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα, καί λέγοντα· εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ θεός, Σταυρόν καί τήν ἀνάστασιν· δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθέ καί φιλόανθρωπε. Παντοδύναμε, δόξα σοι». Ἀμήν.

Μετὰ τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἡ τελετή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μεθ' ἣν ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Κλαύδιος ἐδεξιώθη τό ἐκκλησίασμα εἰς τό προαύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς δέ τήν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν παρέθεσε πλουσίαν τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/za-9PdtAbR0>

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC" returns="included" maximum_entity_count="500"]